

Cum încep copiii comunicarea -1-

Introducere

Bebelușii comunică deja de foarte devreme, înainte de a-și însuși limbajul. Așa cum și voi ați început. Chiar așa.

Este un proces continuu în care toate simțurile învață copilul ce fel de interacțiune are succes pentru a-și îndeplini nevoile. Creierul combină tot felul de informații senzoriale și filtrează ce are succes de ce nu. Astfel, lumea înconjurătoare capătă structură și se dezvoltă un fel de așteptare. “Dacă plâng, mama va reacționa. Și dacă râd, la fel.” Este un proces natural, pe care îl folosesc copiii pentru a manipula adulții din jur. Mamele cunosc acest lucru natural, îl folosesc iar rezultatul este că în primii ani copilul învață mai mult decât în restul vieții. Învață să comunice pur și simplu comunicând. Pentru că acționează și observă reacțiile.

Exemplul 1: timpul îmbăierii

Mama îmbăiază copilul. Și în timp ce ține bebelușul într-o mână, scurge picături de apă cu cealaltă pe pieptul copilului. Bebelușul începe să dea din mâini și picioare. Mama râde și așteaptă o reacție din partea bebelușului. Apoi repetă: scurge apa și râde.

Bebelușul reacționează în același fel. Mama așteaptă mai mult timp. Și iar râde. Bebelușul reacționează dând din nou din mâini și picioare. Acum mama reacționează scurgând apa imediat după ce bebelușul dă din mâini și picioare. Bebelușul zâmbește și dă din noi din mânuțe și picioare, iar mama repetă. Mișcărilor copilului sunt o invitație pentru mamă să continue jocul. Ei doi comunică: comunicarea pre-verbală.

Exemplul 2: timpul hrănirii

Mama hrănește bebelușul cu lingurița. Au învățat deja că dacă ea așteaptă, copilul întinde mânuța. Iar mama îl hrănește. Dar acum ea așteaptă un moment și spune: “hap”, iar dacă bebelușul nu reacționează, încă o dată. Bebelușul va începe să imite mișcărilor gurii, și va scoate probabil un sunet. Mama reacționează la acest lucru: o comunicare verbală inițială.

Tema 1:

Descrieți trei situații de comunicare pre-verbală sau de comunicare verbală inițială din partea copilului.

Comunicarea și percepția

Evident, copilul are nevoie de percepție pentru a interacționa. De auz, văz, palpare, miros, gust și de conștientizarea faptului că este mișcat, legănat, senzații de bucurie, durere, încântare. Astfel, creierul primește semnale. Are nevoie doar de semnale. Sistemul nervos are nevoie de timp pentru a se dezvolta în întregime: nu e nici pe departe complet la nașterea copilului. Trebuie să învețe să identifice semnalele și să le direcționeze la creier, printr-un sistem complex. Acolo se trasează contextul celor percepute, ca și cum ar alcătui harta fiecărui eveniment.

Nu ne dăm seama, dar de fapt, dacă lucrurile merg de la sine nu trebuie analizate. Dar, uneori, lucrurile nu merg cum ar trebui datorită lipsei de informații senzoriale, ca în cazul surdității sau surdocecității. Sau pentru că sistemul nervos sau creierul nu procesează informația așa cum credem. Ca în autism sau probleme mentale. Atunci comunicarea nu are loc așa cum ar trebui în universul din jurul copilului.

Uneori, când se diagnostichează surditatea sau surdocecitatea, testele indică riscuri clare de percepție diferită. Câteodată nici nu e evident, și devine clar când se observă întregul model comportamental al copilului. În general, testele clinice sunt relevante doar pentru o parte a funcționării copilului; nu oferă niciodată o imagine completă și corectă. Doar combinarea cu scalele de observare a comportamentului poate indica în ce domeniu apar riscurile la copilul cu nevoi speciale.

Tema 2:

Ca introducere în evaluarea copilului, accesați:

<http://hanah-international-communication.org/testati-va-copilul/> și dați click pe testul “Move-to-learn”.

Gândiți-vă la un anumit copil și completați formularul.

Detecția, discriminarea, identificarea, comprehensiunea

Deși dezvoltate în contextul antrenamentului auditiv și sunt extrem de utile în programele de dezvoltare ale percepției auzului și vorbirii după implantarea cohleară, cele 4 nivele ale percepției sunt importante în orice percepție senzorială. Cele patru stadii succesive în care orice acțiune perceptiv-senzorială are succes sau nu (dacă nu sunt complete), sunt:

- **Detecția**

Fiind stadiul de început, este abilitatea de a determina prezența sau absența sunetului.

- **Discriminarea**

Este abilitatea de a percepe diferențele dintre sunete.

- **Identificarea**

Este abilitatea de a indica ce s-a auzit prin repetare, arătare sau ridicare a obiectului ce reprezintă lumea, propoziția sau sunetul din mediu.

- **Comprehensiunea**

Este abilitatea de a înțelege sensul limbii.

Tema 3.

Bifați stadiul corect al dezvoltării percepției :

Îi cereți prin semne unui copil să găsească vaca dintr-o carte ilustrată, iar el arată o arată.

- detecția discriminarea identificarea comprehensiunea

Rostiți următoarele: /ba/ (tonalitate joasă) și /ba/ (tonalitate înaltă) și întrebați copilul dacă cele două sunete sunt identice sau diferite.

- detecția discriminarea identificarea comprehensiunea

În timp ce se joacă cu o jucărie muzicală, se aude soneria. Copilul privește în sus, înțelegând că soneria nu face parte din jucăria muzicală.

- detecția discriminarea identificarea comprehensiunea

Întrebați un copil cum se face lapte cu cacao, iar acesta descrie pașii.

- detecția discriminarea identificarea comprehensiunea

La plimbare, zboară deasupra voastră un avion. Copilul arată către ureche.

- detecția discriminarea identificarea comprehensiunea

Un adult face semnul învățare-ascultare pentru câine, de exemplu "ham-ham", iar copilul răspunde: "cățel."

- detecția discriminarea identificarea comprehensiunea

Îi cereți să vă spună 3 lucruri pe care le-a văzut la circ, iar copilul răspunde corect.

- detecția discriminarea identificarea comprehensiunea

Copilul răspunde corect la întrebarea "Ce animal ne dă lapte?", cu "vaca."

- detecția discriminarea identificarea comprehensiunea

Faceți semnul pentru "măr", iar copilul vă imită.

- detecția discriminarea identificarea comprehensiunea

Cum învață copiii să comunice

Copiii încep să învețe prin imitare. Încă de foarte timpuriu, încep să imite zâmbetul, râsul, mișcările gurii. În timp ce li se dezvoltă posibilitățile motorii, încep să copieze mișcările mâinii și ale brațului. Acum se fac semne și la copiii auzitori, cu modalitate de comunicare preverbală.

Exemplul 3: semnele

Găsiți pe youtube câteva exemple ale dezvoltării semnelor la bebeluși și copii mici.

<http://www.youtube.com/watch?v=J8e3AKiOs7M&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=JQ52OA79nR4>

http://www.youtube.com/watch?v=snJvS3N_khY&feature=related

Tema 4

Unii părinți și profesioniști consideră totuși comunicarea timpurie prin semne drept o amenințare pentru dezvoltarea limbajului vorbit. Între timp, cercetările au demonstrat că opusul e adevărat; comunicarea prin semne de la o vârstă foarte fragedă, înainte de însușirea vorbirii contribuie la îmbogățirea limbajului și la dezvoltarea cunoștințelor, precum și la formarea unui comportament social mai echilibrat.

- Formulați și explicați 2 motive pentru care credeți că părinții și profesioniștii consideră comunicarea timpurie prin semne inferioară
- Formulați și explicați 3 motive pentru care considerați că inversul este adevărat.

Exemplul 4

Ca ilustrare a modului în care are loc învățarea unui concept (concept = cuvânt cu înțeles, înțeles în cadrul unui context; cum și unde trebuie folosit).

Întrucât este descrisă detaliat, pare o activitate artificială, dar de fapt trebuie considerată o interacțiune naturală; cu toții o desfășurăm și nu suntem conștienți cum, sau de ce.

Dar întrucât este vorba despre Intervenția Timpurie la copiii cu nevoi speciale, e util să știm cum funcționează. Ne ajută să ne întrebăm dacă facem într-adevăr ceea ce credem că facem. Mai ales când sunt implicați copiii cu limitări senzoriale, trebuie să fim conștienți uneori anumite părți ale unui proces trebuie să difere, pentru ca acesta să fie complet și să aibă succes.

Să luăm ca exemplu conceptul de “ou”. Semnele pentru “minge”, “măr” și “cană” sunt deja cunoscute.

1. Detectția.



În timp ce mâncați un ou fiert, prezentați semnul. Faceți acest lucru lângă ou și în același timp pronunțați cuvântul. Apoi pronunțați iar cuvântul “ou” și faceți semnul lângă gură. Poate e necesar să repetați de câteva ori, nu ca pe un exercițiu, ci prezentând și lingura cu oul, sau dând voie copilului să simtă oul sau să-l guste și să-i facă plăcere. Astfel, în toate aceste situații, simțurile sunt legate de semn. La un moment dat, observați că micuțul înțelege că există o relație între ce mișcările mâinii dumneavoastră și lucrurile care se întâmplă; semnul este detectat ca semn. Poate că va copia semnul ca semn.

2. Discriminarea.



Apoi faceți clar semnul pentru “ou” și-i dați voie să-l repete. Este important ca micuțul să știe că este vorba despre semnul pentru ou. A doua sau a treia oară puteți schimba semnul pentru “ou” cu cel pentru “cană”, care diferă foarte mult.

Dacă ați folosi semne ca “măr” sau “minge”, copilul ar intra în confuzie,

trebuie să indice că nu același lucru, că ați



greșit. Faceți aceste lucruri în manieră amuzantă, nu ca pe un exercițiu, și când copilul dorește, e bine să aibă un rol activ.

3. Identificarea.

Poate aici e necesar să mai faceți un pas. Dacă sunt probleme cu memoria de scurtă durată, ar fi util să folosiți și imaginile cuvintelor. Și deja, chiar dacă nu poate încă “citi” este posibil deja să însoțiți imaginile de cuvântul scris. Copilul nu trebuie să poată vorbi, ca să folosească forma scrisă a conceptului. În prima etapă poate funcționa ca semn.

Prezentați cele 4 concepte “cană”, “minge”, “măr” și “ou”.



Dacă faceți acest lucru în diverse momente, iar copilul poate indica relația cu obiectul sau imaginea, înseamnă că îl poate identifica.

4. Comprehensiunea

**Tema 5.**

Mai sus aveți patru semne pentru verbele: “a mânca”, “a se juca”, “a bea” și “a curăța”.
 Descrieți trei mișcări în care alegerea unor verbe împreună cu substantivul “ou” descrie mai sus determină o acțiune ce contribuie la înțelegerea conceptului “ou”.

Dezvoltarea comunicării e amuzantă

Dezvoltarea abilităților de comunicare părinte-copil nu trebuie să se reducă la învățare. Dacă se încorporează în rutina zilnică, este chiar amuzant și palpitant.

Baza învățării constă în: nevoie și motivație. Odată ce sunteți conștienți de aceste lucruri, puteți face alegeri: lucrurile importante pentru a vă simți bine, sau sunt amuzante și interesante, sau sunt apropiate de emoțiile copilului. Însă este important să mențineți un fel de structură. Nu trebuie un plan de învățare. Pentru că nevoia și motivația sunt date de oportunitățile zilei. Dar ar fi de ajutor să aveți un rezumat al celor deja învățate, ce pot fi aplicate.

Câteva categorii de semne comunie ce pot întări comunicarea părinte-copil mic.

- Familie: mamă, tată, frate, sora, bunică, bunic, băiat, fată, bebeluș;
- Mâncare: foame, sete, mănâncă, bea, lapte, prăjitură, măr, brânză, apă, suc, gata!
- Locații: acasă, școală, magazin, biserică, mașină, mergem, afară;
- Sentimente: fericit, trist, nervos, somnoros, obosit, flămând, îmi pare rău, dragoste, îmi place, da, nu, s-a terminat;
- Cerințe: te rog, mai vreau, ajutor, iar, stop, cine, ce, când, unde, de ce, care;
- Obiecte: jucărie, minge, animal, câine, pisică, pește, joc, scaun, televizor, balon.

Vă ajută pe amândoi să comunicați; să spuneți ce doriți, de ce aveți nevoie, să cereți diverse lucruri. și că vă împărtășiți emoțiile. Ca în exemplele 1 și 2; când l-ați învățat “mănâncă”, când ați făcut lingura cu mâncare să “zboare” în gura bebelușului. Astfel, dezvoltarea comunicării devine un obicei zilnic.

Uneori, copilului îi este dificil să prevadă sau să interpreteze o interacțiune directă. Nu înțelege “ogîndirea”. Păpușile sunt instrumente minunate; le puteți folosi împreună, puteți repeta activitățile, iar pentru copil vor funcționa ca modele. Pentru copiii nesiguri sau speriați, ajutați la evitarea confruntării inițial prea directe. Alte instrumente utile mai pot fi:

- jucăriile
- obiectele
- jocurile
- cărțile
- parcul, grădina zoologică

Categorizarea și gruparea semnelor vor fi foarte utile. Rețineți: limbajul este pretutindeni. Dacă învățați să găsiți și să optimizați oportunitățile de limbaj în activitățile de zi cu zi, dezvoltarea comunicării în orice sistem de limbă va fi o experiență, ușoară ce vă va uni.

Tema 6:

Numiți, pentru copilul cu nevoi speciale de comunicare: un joc, o activitate ludică, o activitate socială și o sarcină domestic pe care copilul și părintele sau îngrijitorul le pot desfășura împreună. Și care pot fi folosite pentru dezvoltarea abilităților de comunicare, fără a fi nevoie de o situație de învățare explicită.

Indicați:

1. Felul limitării senzoriale;
2. Consecințele asupra comunicării;
3. Atenția special necesară dezvoltării abilităților de comunicare;
4. Aspectul de comunicare implicat;
5. Interacțiunea principală.

Citat

*Dizabilitatea e o chestiune ce ține de percepție.
Dacă poți face un singur lucru bine, cineva are
nevoie de tine.*

-[Martina Navratilova](#)